

EKSPEDĪCIJA „ Namībija – spilgtākās Āfrikas ainavas” Dienvidāfrika, Namībija

Pagājuši ir divi gadi kopš pēdējās Latvijas Alpīnistu un ceļotāju asociācijas rīkotās ekspedīcijas uz Madagaskaru. Ierobežojumi pamazām ir samazinājušies un Covid-19 epidēmijas izplatība arī. Tagad atkal varam sākt ceļot ne tikai uz tuvākām Eiropas valstīm, bet doties tālākās ekspedīcijās uz vēl neizpētītām valstīm plašā pasaulē.

Šis rudens periods mūs aizveda uz Dienvidāfrikas republiku, no kurienes mēs uzsākām ceļojumu uz mums vēl nezināmo un mazapdzīvoto valsti Namībiju.

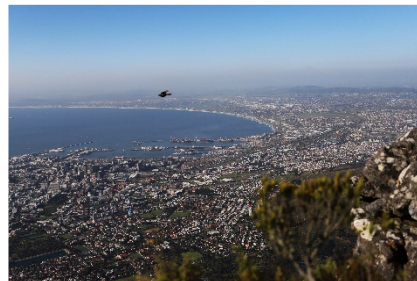
“Namībs” jeb “vieta, kur nekā nav”. Tā Āfrikas nāmu tautas pārstāvji nosaukuši senāko ap 80 mlj. gadu veco un vienu no sausākajiem tuksnešiem pasaulē. Namībijas valsts nosaukums cēlies no Namība tuksneša.

Namībija ir unikāla valsts ar bagātāko floru un faunu, retu ainavu un ģeoloģisko struktūru kombināciju. Gadā ir gandrīz 365 saulainas dienas, gara okeāna piekraste, bezgalīgas tuksneša smiltis un zaļas pakājes, savdabīga populācija un daudzi dabas pieminekļi.

Mūsu rudens periods dienvidu puslodē ir pavasaris. Salīdzinoši sausajās Dienvidāfrikas republikas un Namībijas teritorijās šajā gadalaikā viss šķiet zaļāks un ziedošāks. Laika apstākļi pārsvarā ir bez nokrišņiem, bet uz lielāku karstumu šeit var cerēt tikai atrodoties iekšzemē tuksnešainās zonās un arī tas ir tikai pa dienu, jo vakaros un naktīs gaisa temperatūra strauji krītas. Atlantijas okeāna piekrastē ir jāgērbjas silti, jo šeit temperatūra pavasarī pa dienu nepārsniedz 10-15 grādus. Šīs Āfrikas dienvidu valstis gluži neatbilst karstuma un siltuma tīkotāju galamērķu standartiem.

Noilgojušies pēc jauniem piedzīvojumiem un ceļošanas sajūtām Latvijas Alpīnistu un ceļotāju asociācijas grupa 17 cilvēku sastāvā šī gada septembrī ieradās Keiptaunā, Dienvidāfrikas republikā. **Keiptauna** ir viena no valdzinošākajām pilsētām pasaulē un Dienvidāfrikas šūpulis. Keiptaunas simbols ir 1086 metrus augstais Galda kalns, uz kuru augšup ved rotējošs vagoniņš, kas pat iekļuvis finālistu lokā uz titulu saukties par vienu no septiņiem Pasaules dabas brīnumiem. Skati no virsotnes liek aizrauties elpai, it sevišķi pēcpusdienas saulē.

Keiptauna ir mūsu ekspedīcijas sākumpunkts, tādēļ lielāku laiku veltīt pilsētas apskatei mums nav paredzēts. Pievakarē mūsu apmešanās vietā jau sastopamies ar pirmiem ierobežojumiem. Dienvidāfrikā zināmās stundās atslēdz elektrību, lai samazinātu tās patēriņu un tajā laikā varētu elektrību piegādāt uz mazākām valsts teritorijām kā Lesoto un Svazilenda. Protams, ka tādas populārā tūrisma vietā Keiptaunā kā Waterfront elektrība netiek atslēgta.

Lai jau Dienvidāfrikā saņemtu pirmo adrenalīna devu pietājam **Cederbergas nacionālajā parkā**, kura ainavā dominē kalni, ko dzelzs oksīds iededzis oranžā krāsā. Tā ir slavēta ar saviem fantastiskajiem un sirreālajiem klinšu veidojumiem, kas gadu tūkstošos ir radušies kvarcīta smilšakmens erozijas rezultātā. Šaha figūras, sarkanie dievi, citplanētiešu kosmosa kuģi un arkas ir sastingušas akmeņi. Mūsu mērķis bija pakāpties tuvāk klinšu plato un iziet Wolfbergas sarežģītākā plaisu, kas sašaurinās un kurai izejā uz plato ir iesprūdis akmens, zem kura ir jāizlien. Ar klaustrofobiju sirgstošiem cilvēkiem šī nebūtu pareizā vieta,

kurp doties. Izturīgākiem ceļš turpinājās pa plato līdz Wolfbergas arkai, kas ir 15m augsta un ir iespaidīga, kad atrodies tās pakājē.

Šķērsojot Namaqualand tuksnesi, kas pavasara periodā no neauglīgās platības pārvēršas daudzkrāsainā ziedu paklājā, sasniedzam **Oranžas (Orange) upi**. Ziedu paklājs pa ceļam šoreiz izpalika, jo lielākā daļa ziedu bija noziedējuši.

Oranžas upe atrodas uz robežas ar Namībiju. Ņemot vērā, ka Namībijas iekšzemē upju praktiski nav, tad Oranžas upei ir svarīga nozīme, nodrošinot apūdeņošanu svarīgajām lauksaimniecības zemēm pierobežā, kur tiek audzētas vīnogas. Mēs izbaudījām Oranžas upes ūdeņus un piekrasti, peldot kanoe laivās.

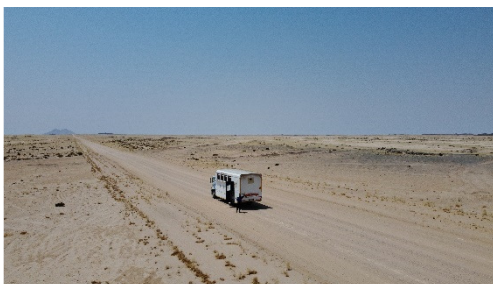
Tagad mums priekšā ir lielais nezināmais – **Namībija**. Esam sagatavojušies, lai dotos droši iekšā šajā mazapdzīvotajā valstī un ieraudzītu savām acīm patiesi skaistos pasaules nozīmes dabas brīnumus. Nelielu formalitāšu nokārtošana uz robežas, uzrādot pasi ar jau noformētu Namībijas vīzu un vizuāli parādot Āfrikas kontinentam pielāgoto Covid-19 vakcinācijas sertifikātu, esam sasnieguši mūsu kāroto ekspedīcijas galamērķi vienu no retāk apdzīvotajām valstīm pasaulē - Namībiju.

Namībija tiek uzskatīta par drošāko valsti Āfrikas dienvidu daļā. Protams, ierindojoties otrajā vietā pasaulē aiz Mongolijas kā vismazāk apdzīvotākā valsts, sastapt cilvēkus ārpus pilsētiņām un pilsētām ir pagrūti.

Namībija ir kontrastiem bagāta zeme, kas, pateicoties lielajai dabas daudzveidībai, piedāvā daudz vairāk kā citas Āfrikas valstis. Namībija ir pasaulē lielākā meteorīta Hobas krišanas vieta. Patiesi pārsteidzoša ir Namībijas dabas daudzveidība, kas ir rūpīgi aizsargāta valsts daudzajos parkos un rezervātos.

Dzīvnieku pasaule ar kažokādu roņu koloniju un Damaralendas tuksneša ziloņiem, kas mīt vietā, kur augstie kalni mierīgi sadzīvo ar plašiem līdzenumiem. Sena klinšu māksla Brandbergas kalnos un pamestā Kolmanskopas pilsēta, noslēpumainais Skeletu krasts un unikālās sārtās Sossusvlei kāpas, kā arī pēdējās Dienvidāfrikas nomadu ciltis – himba un bušmeni.

Namībijā atrodas lielākais kanjons dienvidu puslodē.

Tieši **Zivju upes (Fish River) kanjons** ir mūsu pirmais mērķis Namībijā. Pēc nelielas atpūtas dabiskā karsto avotu oāzē - Ai-Ais karstajos avotos rīta agrumā devāmies uz Zivju upes kanjonu. Saullēkts gan neuzausa kā bija gribēts, jo šajā vietā Atlantijas okeāna gaisa masas satiekas ir tuksneša gaisa masām un šeit uzlīst pat nedaudz lietus.

Zivju upes kanjons ir otrs lielākais pasaulē. Upes gultne šeit iegriežas kalnu plato virspusē puskilometra dziļumā. Šeit varētu veikt vairāku dienu pārgājienu, bet taka uz leju kanjonā bija slēgta, jo

nesen bija noticis nelaiemes gadījums, kad bojā gāja cilvēks. Arī neliels pārgājiens gar iespaidīgā kanjona malu ir apbīnās vērts.

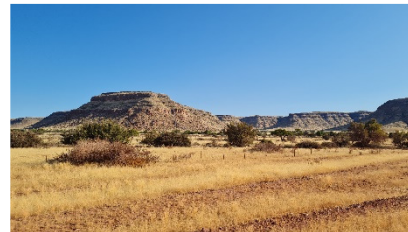
Namībijā attālumi starp Namībijas populārākajiem dabas un cilvēku veidotiem objektiem ir lieli. Pārbraucienā laikā ainavas mainās nepārtraukti. Tuksnešai klajumi ar kalniem fonā mijas klinšainiem pakalniem, kuru pakājē izvietojusies kāda vientuļa ferma. Tuvāk okeānam ceļš ved cauri pilnīgai nekurienei - smilšainam līdzenumam, kur tālumā redzami tikai nelieli kalnu puduri. Mēs devāmies uz **Ludericu** (Luderitz) - nelielu ostu pie Atlantijas okeāna, kuru 19. gadsimta beigās dibinājis Brēmenes tabakas tirgotājs Ādolfs Līderics. Luderica ir izteikta vācu koloniālā stila pilsēta. Abās pusēs pilsētas robežai piekraste ir slēgtā zona, taču ārkārtīgi gleznaina - klintis, alas, rīfi, lagūnas un daudzi kilometri mežonīgās piekrastes, pret kuriem nemitīgi laužas varenie Atlantijas okeāna viļņi.

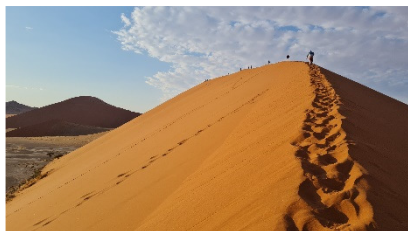
Okeāna piekrastes teritoriju no Ludericas uz Dienvidāfrikas pusi dēvē par Dimanta krastu. Netālu no Ludericas atrodas **Kolmanskopa** – spoku pilsētu, kas pateicoties dimantu ieguvei kļuva par nozīmīgu pilsētiņu ar lielām skaistām mājām, skolu, slimnīcu un stadionu. Dimantu plūsmai izsīkstot, tā ātri kļuva par pamestu spoku pilsētu, kas gandrīz pilnībā pārklāta ar smiltīm un rada nedaudz nomācošu skatu. Kaut šajā vietā tūristu pieplūdums bija daudz lielāks nekā līdz šim, tomēr pakļejot pa pamestajām ēkām vienatnē bija iespējams.

Viens no vissatraucošākiem brīžiem ekspedīcijas laikā bija klātienē redzēt **Namibas tuksnesi**, kas ir viens no vissvarīgākajiem Āfrikas kontinentā. Namibas tuksnesis atrodas Namib-Naukluft nacionālajā parka, kura apgabali izceļas ar sausāko klimatu, kas ir vienkārši nepanesams lielākajai daļai dzīvo radību uz planētas, bet vai tā nav taisnība, ka jo neparastāks, jo interesantāks. Īstenībā priekšstats par tuksnesi manījās jau braucot tuvāk Namībijas galvenajam tūrisma objektam Sossusvlei - fotogēniskam apgabalam, kas ir slavens ar lielajām, sarkanajām smilšu kāpām, kuras ir vienas no augstākajām smilšu kāpām pasaulē.

Tuksneša ainavas nemaz nav tikai smilšainas. Namibas tuksneša ainavā iederas kalnu grēdas un masīvi, līdzenumi ar zaļiem zāles kušķīšiem un kokiem. Un tas viss atrodas 1500m augstumā virs okeāna līmeņa. Arī dzīvnieki ir pielāgojušies šai sausajai videi. Šeit mēs redzējam gan antilopes, gan žirafes, gan arī mājlopus. Pa ceļam redzējam arī vietējo fermeru veidotās oāzes ar garākiem skujkokiem, palmām, krūmiem un zaļiem iekoptiem laukiem.

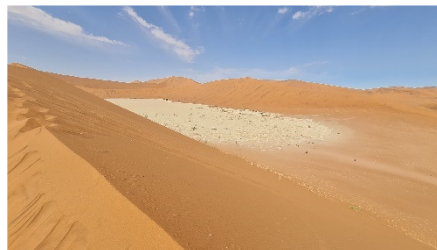
Jebkurš tūrisma operators Namībijā savā programmā iekļauj Sossusvlei apgabala apmeklējumu. Tā ir tiešām vieta, kas Namībijā ir jāredz. Sossusvlei nosaukums nozīmē "strupceļa purvs". Ceļš, kas ievēd šajā neparastajā un skaistajā reģionā, tiešām nonāk strupceļā, jo atduras pret sarkano smilšu kāpām.

Galvenā **Sossusvlei** atrakcija ir pacelties kādā no skaistākajām šī apgabala sarkano smilšu kāpām rīta saules staru apgaismojumā. Iebrašanas vārti šajā teritorijā tika atvērti tikai ar saullēktu, bet līdz pirmajai kāpai ar nosaukumu **Kāpa 45** ir jāmēro 45 km garš ceļš pa asfaltētu šoseju. Jāpateicas Namībijas tūrisma industrijai, kas rūpējas par ceļotājiem, lai tiem būtu vieglāk sasniegt šo skaisto vietu. Kāpas 45 aizraujošā forma un pieejamība padara to par visvairāk fotografēto kāpu pasaulē. Tās augstums gan ir tikai kādi 70 metri, bet iespaidīgie skati, kāpjot kāpā un atrodoties tās augšā, neliek vilties ne mirkli, ka šī vieta patiešām ir Namībijas skaistākais dabas brīnums.

Tālāk ceļš dziļāk Sossusvlei apgabalā ved pa smilšainām tuksneša smiltīm, pa kurām vienīgā iespēja iebraukt ir, vai nu doties ar nacionālā parka transportu vai izmantot pašu noīrēto džipu ar 4x4 riteņu piedziņu, bet braukt pa mīkstām smiltīm ir jāmak.

Dziļāk Sossusvlei reģionā atrodas **Mirušais purvs (Deadvlei)** - skaista izžuvusi ezera panna ar baltu fonu un ar dažiem sausiem kokiem, kas, domājams, ir miruši pirms 700 gadiem. Virs Mirušā purva paceļas 350 metrus augstas kāpas, bet lejā uz baltās izžuvušās virsmas slejas septiņu gadsimtu veci koki. Neaizmirstams skats. Šeit sarkanās kāpas veidojušās daudzus miljonu gadu laikā. Tās ir dinamiskas un maina formu līdz ar vēju.

Viss skaistais vēl nebeidzās šeit. Okeāna piekraste mūs sagaidīja atkal ar jauniem piedzīvojumiem. Šajā vietā okeāns satiekas ar augstajām Namibas tuksneša kāpām. No Sossusvlei devāmies uz **Svakopmundi (Swakopmund)** vēl vienu vācu koloniālās varas laikmeta pilsētu, kas ilgu laiku bija šo teritoriju galvenā osta. Svakopmundē ir ļoti zināms un iemīļots tūristu kūrorts Namībijā, ko vācieši dibināja kā ostu, bet arhitektūrā tā atgādina Bavārijas ciematu.

Svakopmundes un tās apkārtnes iepazīšanai mums atvēlēta vesela diena. Entuziasms netrūka izvēlēties labākās atrakcijas un apskates vietas pilsētas apkārtnē. Laikam jau iespaidīgākais piedzīvojums ir doties ar džipiem gar šauro okeāna piekrasti uz **Sendviča ostu (Sandwich harbour)**, kur vilņi mēģina pietuvoties augstajām piekrastes kāpām. Te mēs piedzīvojām iespaidīgus brīžus, traucoties džipā augšup un lejup pa stāvām smilšu kāpām un vēlāk piknika mielastu baudot augstu kāpās ar skatu uz vareno Atlantijas okeānu. Grūti iedomāties iespaidīgāku skatu kā vietu, kur okeāns satiekas ar tuksneša kāpām, kuru ainavu pastāvīgi maina vējš, okeāna straumes un "peldošās" smiltis. Tas ir Skeletu krasts (Skeleton Coast), kas ir viens no vismazāk ērtajiem un viesmīlīgākajiem uz Zemes. Varbūt tas ir pārspīlēts. Bet, bez šaubām, aukstās okeāna straumes, migla virs jūras un spēcīgie vēji padarīja šo apvidu nelabvēlīgu ne tikai dzīvībai, bet arī kuģošanai. Tādēļ kuģa vraki šajā piekrastē nav retums.

Pēc Sandwich harbour tūres apmeklējuma mēs devāmies okeānā ar katamarānu, lai ieraudzītu piekrastes ūdeņos mītošos vaļus, delfīnus, roņus un pelikānus. Ar vaļiem un delfīniem ir sarežģītāk, jo lai tos redzētu ir jābūt veiksmei, labvēlīgiem laika apstākļiem, pareizam apmeklējuma laikam. Mūsu pēcpusdienas ekskursijā gan valis parādījās, bet tas arī bija viss. Kas attiecas uz roņiem vai pelikāniem, tad to klātbūtne un atrakcija uz katamarāna bija garantēta.

Garantēts piedzīvojums bija arī ausaino roņu jeb kotiku apmeklējums Keipkrosā (Cape Cross). Keipkrosas vairošanās kolonijā dzīvo ap 200 000–250 000 raga kažokādu roņi. Apmeklētāji var doties cauri roņu kolonijai, apskatīt un fotografēt to tiešā tuvumā. Drosmīgākie var mēģināt pat paglaudīt tos. Varbūt roņu kolonijas aromāts (es gan to nosauktu par smaku) nedaudz attur cilvēkus šeit ilgāk uzturēties, bet iespaidi, ka varam atrasties pavisam blakus šiem mīļīgiem roņiem un vērot viņu dzīvi, lika to piemirst un šeit pavadītā stunda paskrēja nemanot. Līdz šim mūsu ceļojumos nebija nācies atrasties tik tuvu šiem dzīvniekiem.

Īstā dzīvnieku pasaule mūs vēl sagaidīja ekspedīcijas noslēgumā. Pamatām okeāna piekrasti un devāmies Namībijas iekšienē. Temperatūras starpība okeāna piekrastē un iekšzemē sausajā Damaralendā, Namibas tuksneša ziemeļrietumu daļā bija jūtama. **Špickope (Spitzkoppe)** vācu valodā nozīmē "smails kupols", bet visa masīva augstāko virsotni sarunvalodā dēvē par Namībijas Materhornu. Klinšu kāpšana Špickopē ir ļoti daudzveidīga ar stāvām noģāzēm, kas mijas starp maigām noģāzēm.

Šajā gadalaikā kalna masīva apkārtnē ir ļoti karsts klimats. Pastaigu takas kalna pakājē ir daudz, tādēļ tās ir piemērotas jebkuram ceļotājam. Špickopes nacionālo parku iecienījuši ceļotāji ar noīrētām automašīnām, uz kurām var uzcelt teltis, lai nakšņotu šeit un vērotu skaisto kalna silueta ainavu saulrietā un saullēktā. Vakara pastaiga Špickopes pakājē bija aizraujoša. Sākot ar bušmeņu klinšu zīmējumiem, pārvietošanos pa plikgranīta raupjo virsmu un beigās apskatot granīta klinšu arku. Tropiskā nakts bija pateicīga, lai gulētu no telts iznestā gultā zem klajas debess un, iemiegot vai pamostoties, vērotu bezgalīgo zvaigžņu klājumu tumšajās debesīs.

Karstais klimats mums šajā reģionā bija noteicošais, lai nākošās dienas pirmajā pusē, kamēr vēl nav karsts, apmeklētu **Balto lēdiju - slavenus klinšu zīmējumus**, ko pirms vairākiem gadu tūkstošiem izveidoja bušmeņi Māka alā netālu no Brandberga kalna. Namībijas augstākais 2573 metru augstais Brandberga kalns, kas neizceļas uz kopējā visa šī kalnu masīva fona, tomēr lai tajā uzkāptu būtu jāveic 3 dienu un ap 60 km maršruts, kas karstā laikā būtu ļoti sarežģīts un smags. Mēs izvēlējāmies sezonai atbilstošāku pārgājienu uz vienu no bušmeņu klinšu zīmējumiem, kas rotā daudzus kalnu klintis un alas. Baltās lēdijas apmeklējums gan ir pakārtots tūrisma industrijai un par tās apmeklējumu ir jāmaksā 250 NAD jeb 14EUR no cilvēka. Turp var doties tikai vietējā gida pavadībā, kurš pa ceļam daudz ko interesantu pastāsta un vēlāk uzmana, lai Baltās lēdijas klinšu zīmējumi netiktu aizskarti.

Ja Baltās lēdijas klinšu zīmējumu apmeklējums ir interesants un plaši reklamēts Namībijas apmeklētājiem, tad **Himbās** ciemata apmeklējums ir obligāts ikvienam, kurš interesējas par kultūru. Himbas joprojām dzīvo tāpat kā viņu senči, veidojot eksistenci Namībijas ziemeļu teritorijas skarbarajā vidē. Mūsu apmeklētā Himba cilts atradās tikai kādus 15 km no tuvējās pilsētiņas. Varbūt cilts mītināšanās vieta ir speciāli pārvietota tuvāk pilsētai, lai ceļotājiem ir vieglāk turp nokļūt.

Himba sievietes ir ļoti labi pazīstamas ar savām bizēm, kas pārklātas ar sarkaniem dubļiem, kas izgatavoti no okera. Arī visu viņu ķermeni klāj sarkans okers. Sievietes ir puskailas un apģērbs sedz tikai ķermeņa apakšējo daļu. Tās valkā daudz tradicionālu rotaslietu, kas izgatavotas no pērlītēm, metāla un koka. Sākotnēji Himba cilts apmeklējums liekas kā neliels teātris, kur savāktas dažāda vecuma atlasītas sievietes un meitenes, kas nāk sasveicināties ar apmeklētājiem. Pa starpu skaida bērnu bariņš, bet cilts vecākais kopā ar vienu no sievām sēž pie ugunsкура. Arī angļiski runājošais gids ir viens no cilts

viriešiem, kuram šeit ir ģimene.

Apmeklējuma laikā tiek parādīts, kā sievietes iesmērē sevi ar sarkano okeru smēri, tālāk Himba cilts sniedz deju priekšnesumus, uzaicinot mūs iesaistīties tajās. Himba ciema apmeklējums beidzas ar nelielu tirdziņu, kur puskaillās Himba sievietes pārdod aproces, dzīvnieku koka figuriņas un dažādus citus nieciņus. Patīkams un interesants pasākums reālā vidē, kaut arī nedaudz komercializēts.

Lai apmeklētu Lielisku baltu vietu, kā devē **Etošas (Etosha) nacionālo parku**, mēs devāmies 300 km tālā ceļā jau pa asfaltētu šoseju, kur vietām ātruma ierobežojums ir 70 km/h. Salīdzinoši ar jau veiktajiem smilšainajiem un nelīdzenajiem ceļa posmiem Namībijā, kur brīžam traucāties ar 100 km/h ātrumu, šis ātruma ierobežojums likās dīvains. Varbūt tas saistīts, lai ilgāk šie asfaltētie ceļi kalpotu, jo to skaits ir tikai 10% no Namībijas ceļiem.

Lai nu kā arī nebūtu, bet Etošas nacionāla parka nozīme tūrisma industrijā ir ļoti nozīmīga. Tas ir viens no lielākajiem Āfrikas nacionālajiem parkiem. Tas nav vienkārši parks, kur iespējams ir ieraudzīt dažādus dzīvniekus. Tas ir kā šovs, kas radīts parka apmeklētājiem ar mākslīgi veidotām ūdens tilpnēm visa parka teritorijā, ieskaitot tūristu naktsmītņu vietas, pie kurām pulcējas visa parka fauna gan dienā, gan naktī. Neviens no šejienes neaizbrauks, nesatiekot degunradžus, ziloņus, lauvas, žirafes, un visveiksmīgākie novērotāji var redzēt pat leopardus un gepardus, kaut gan pēc gidu teiktā tie vairāk uzturas ārpus parka tuvāk mājlopiem, lai vieglāk nomedītu tos. Nekur citur līdz šim nav

redzēts tik liels dzīvnieku pieplūdums vienkopus, kā šeit pie mākslīgi veidotām ūdens tilpnēm.

Tas bija īsts parka dzīvās radības kokteilis – ziloņi okupējuši ūdenstilpni, rindā gaida dažādu sugu antilopes (zebras, oriksi, impalas), žirafes, strausi. Apkārt līdinās putnu bari, kaut kur tālāk var pēkšņi parādīties lauvas ģimene vai degunradži. Tas patiešām sajūsmina. Visam punktu pieliek ūdenstilpņu, kas atrodas naktsmītņu tiešā tuvumā, vērošana saulrietā un naktī, kad tur ierodas dzīvnieki. Viss ir radīts, lai mēs kā ceļotāji varētu pilnībā izbaudīt šī iespaidīgā dabas rezervāta faunu.

Ierodoties Vindhaukā (Windhoek), Namībijas galvaspilsētā pārņem savāda sajūta. Līdz šis viss redzētais un izbaudītais ir pagājis. No cilvēku mazapdzīvotām vietām esam atgriezušies atkal atpakaļ cilvēku piepildītā realitātē. Cilvēki ir aizņemti, bet relaksēti un stress šeit šķiet neparasts jēdziens. Satiksme ir minimāla, gaiss ir skaidrs un debesis, šķiet, ir pastāvīgi zilas. Lai gan pēc starptautiskajiem standartiem tā ir maza galvaspilsēta, tomēr Vindhuka joprojām ir valsts politiskais, ekonomiskais un kultūras centrs.

Mēs joprojām savās domās kavējamies atmiņās par redzēto un piedzīvoto. Vai ir iespējams aprakstīt visus Namībijas priekus? Un vai tas ir tā vērts, kad tos var redzēt savām acīm? Namībija ir ļoti daudzpusīga, un ikviens šeit atradīs kaut ko savu.

Autors: Arnis Opmanis
2022

